

Fecske Csaba

Öreg kecske

A nyírfahídon egy öreg
fehér szakállú kecske ballagott,
görnyedt hátán, mint ócska szőnyeg
durva szálú szőre megkopott.

Bámult rám hosszan, mint aki
minden sérelmet magába fojt,
este volt már, a sötétség,
akár a tinta szertefolyt.

Ő csak ballagott tovább,
már tőgyig érő fűben lépkedett,
hegyes szarván fennakadt a Hold,
bezüstözte a réteket.

Ahonnét a hó

vonul a vadlúd-sereg
lúdbórzik az őszi ég
hangjuk távolról remeg
elnyeli a messzeség

mint megannyi kis hajó
lassan ringanak tova
ahonnét majd a hó
halk neszsel érkezik haza

ökörnyálból köt az ősz
mellényt a sombokornak
csókkal illeti a fűz
hideg ajkát a holdnak

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Mindigpalacsinta* (gyerekversek, 2019).

Rozsdatorkú píttyer

Mért keseredtél úgy el
s kiabálsz rekedten egyre,
rozsdatorkú píttyer,
rászolgálsz nevedre.

Tán a nyarat siratod el
zöldjét a rétnek,
ahol bokor térdepel
és könyörög a szélnek?

Sovány a hold éjszaka,
hideg van, zizeg a fű,
árad a szántások szaga,
a gaz füstje keserű.

Nem is csoda, ha úgy
elkeseredtél,
szél fújja szét a hamut,
közeleg a hideg tél.

Vadkacsák

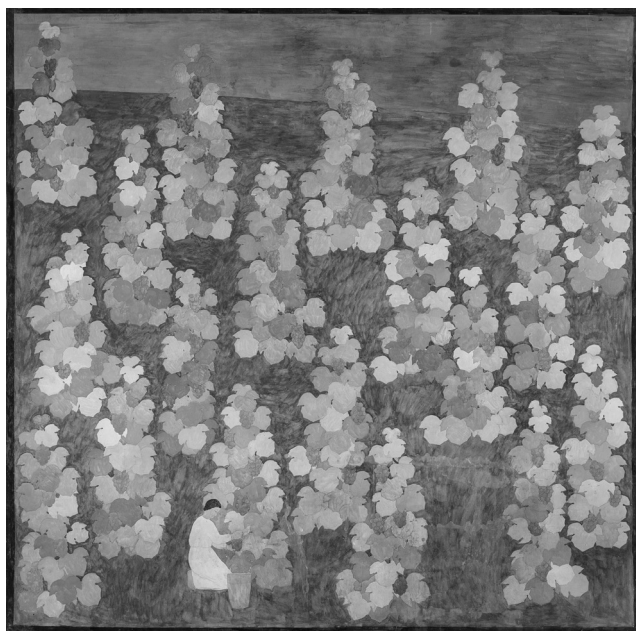
Sás között és nád között,
békalencsés vízen
vadkacsa csibék
úsznak nesztelen.

Anyjuk vezeti őket
az útvesztőkön át,
eleven jelként
mutatva magát.

Víz alá buknak olykor,
élelmet keresve –
A fűzek alatt
fürdik az este.

Tenyérnyi levelekkel
szétterül a sulyom,
holdat köszönt a
vízililiom.

Fészkükre a vadkacsák
békésen totyognak.
Susogja a víz:
halat ad holnap

Ferenczy Noémi: Őszi szőlőhegy (Irtás hátoldala) (gouache, karton, 1460×1470 mm, 1939–1941)